

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 51/11

Luxemburg, 26 mai 2011

Hotărârea în cauzele conexate C-165/09, C-166/09 și C-167/09
Stichting Natuur en Milieu și alții/College van Gedeputeerde Staten van
Groningen și College van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland

Statele membre dispun de o amplă marjă de manevră pentru dezvoltarea programelor de reducere progresivă a emisiilor de poluanți

Autorizația eliberată pentru o instalație industrială trebuie evaluată pe baza unei aprecieri globale, ținând cont de pachetul de politici și de măsuri adoptate pe teritoriul național

Directiva „IPPC”¹ stabilește principiile care guvernează procedura și condițiile de acordare a autorizațiilor pentru construirea și exploatarea marilor instalații industriale. Pentru a se atinge un nivel înalt de protecție a mediului, această directivă prevede că orice autorizație trebuie să cuprindă valorile-limită de emisie pentru substanțe poluante care este probabil să fie emise de instalațiile respective. Directiva „NEC”² a introdus un sistem de plafoane naționale pentru emisiile anumitor poluanți³. În acest context, statele membre trebuie să garanteze că aceste plafoane nu sunt depășite după 2010 prin intermediul unor programe de reducere progresivă a emisiilor de poluanți vizati.

În speță, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) a fost sesizat cu litigii privind eliberarea de autorizații în vederea construirii și exploatării a trei centrale electrice pe bază de cărbune pulverizat și de biomasă. Era vorba în special de autorizația eliberată societății RWE Power AG pentru o centrală la Eemsmond în provincia Groningen și de două autorizații eliberate societății Electrabel Nederland N. V. și, respectiv, societății E.On Benelux N. V. pentru centrale la Rotterdam în provincia Zuid-Holland.

În cadrul acestor acțiuni, unele organizații de mediu⁴, precum și mai mulți cetățeni⁵ au invocat, în esență, că, ținând cont de faptul că plafoanele de emisie stabilite pentru Țările de Jos prin Directiva NEC nu pot fi respectate la sfârșitul anului 2010, autoritățile competente nu ar fi trebuit să acorde autorizațiile prevăzute de Directiva IPPC sau, cel puțin, ar fi trebuit să le elibereze însoțite de condiții mai stricte.

În aceste condiții, Raad van State a hotărât să se adreseze Curții în legătură cu interpretarea acestor două directive.

Referitor la problema dacă la eliberarea unei autorizații de mediu pentru construirea și exploatarea unei instalații industriale, autoritățile naționale competente sunt obligate să includă, printre condițiile de acordare a acestei autorizații, plafoanele naționale de emisie a poluanților stabilite de Directiva NEC, **Curtea răspunde în sens negativ**. Totuși, aceasta precizează că statele membre trebuie să respecte obligația care decurge din Directiva NEC de a adopta sau de a concepe, în cadrul programelor naționale, politici și măsuri adecvate și coerente care să reducă, în ansamblul lor, în special emisiile de acești poluanți.

¹ Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării (JO L 24, p. 8).

² Directiva 2001/81/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind plafoanele naționale de emisie pentru anumiți poluanți atmosferici (JO L 309, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 231).

³ Este vorba în special de emisii de dioxid de sulf, oxizi de azot, compuși organici volatili și amoniac.

⁴ Stichting Natuur en Milieu, Stichting Greenpeace Nederland, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie.

⁵ Vereniging van verontruste burgers van Voorne (asociație a cetățenilor din Voorne preocupați de nivelul factorilor dăunători pentru mediu), soții B. Meijer, E. Zwaag și F. Pals.

În plus, instanța de trimitere solicită să se stabilească ce obligații revin statelor membre în temeiul Directivei NEC în perioada tranzitorie (cuprinsă între 27 noiembrie 2002, data expirării termenului de transpunere, și 31 decembrie 2010, termenul la expirarea căruia statele trebuie să respecte plafoanele de emisie) și dacă aceste autorități ar putea fi obligate să refuze sau să limiteze eliberarea unei autorizații de mediu ori chiar să adopte măsuri de compensare specifice în cazul depășirii sau al riscului de depășire a plafoanelor naționale de emisie.

În această privință, Curtea statuează că, în perioada tranzitorie prevăzută de Directiva NEC, statele membre trebuie să se abțină de la adoptarea unor dispoziții de natură să compromită grav realizarea rezultatului impus prin această directivă. Instanța națională are obligația să verifice respectarea acestei obligații. Totuși, Curtea menționează că, având în vedere sistemul instituit prin Directiva NEC, **o astfel de verificare trebuie în mod obligatoriu efectuată pe baza unei aprecieri globale, ținând cont de pachetul de politici și de măsuri adoptate pe teritoriul național în cauză.**

Rezultă că **o simplă măsură specifică referitoare la o singură sursă de poluanți, care ar consta în decizia de a acorda o autorizație de mediu pentru construirea și exploatarea unei instalații industriale, nu este, în sine, susceptibilă să compromită grav rezultatul impus prin Directiva NEC**, și anume să nu se depășească, cel târziu în 2010, plafoanele naționale de emisie prevăzute de aceasta. Această concluzie se aplică cu atât mai mult atunci când, în împrejurări precum cele în speță, instalația în cauză urmează să fie pusă în funcțiune cel mai devreme în cursul anului 2012.

În ceea ce privește obligațiile pozitive impuse statelor membre în perioada tranzitorie cuprinsă între 27 noiembrie 2002 și 31 decembrie 2010, Curtea subliniază că, potrivit dispozițiilor Directivei NEC, statele membre trebuie să elaboreze programe pentru reducerea progresivă a emisiilor, că sunt obligate să le pună la dispoziția publicului și a organizațiilor corespunzătoare prin informații clare, inteligibile și ușor accesibile, precum și să le înainteze Comisiei în termenele prevăzute.

Referitor la conținutul concret al acestor programe naționale, Curtea constată că ampla marjă de manevră conferită statelor membre de Directiva NEC nu permite ca acestea să fie limitate în dezvoltarea acestor programe și să fie astfel obligate să adopte sau să se abțină să adopte măsuri sau inițiative specifice din motive care nu au legătură cu evaluările strategice care țin cont, în ansamblu, de împrejurările de fapt și de diferitele interese publice și private existente. Impunerea unor eventuale prevederi în acest sens, în special cele care urmăresc să permită statelor membre să asigure un anumit echilibru între diferitele interese implicate, ar contraveni voinței legiuitorului Uniunii. În plus, aceasta ar conduce la crearea unor constrângeri excesive pentru state, ceea ce ar fi, din acest motiv, contrar principiului proporționalității.

Prin urmare, Curtea concluzionează că, în perioada tranzitorie cuprinsă între 27 noiembrie 2002 și 31 decembrie 2010, statele membre nu sunt obligate să refuze sau să limiteze acordarea unei autorizații de mediu, precum cea în discuție, și nici să adopte măsuri de compensare specifice pentru fiecare autorizație de acest gen eliberată, nici măcar în cazul depășirii sau al riscului de depășire a plafoanelor naționale de emisie a poluanților vizați.

În sfârșit, Curtea apreciază că particularii nu se pot prevala în mod direct în fața unei instanțe naționale de Directiva NEC pentru a pretinde, înainte de 31 decembrie 2010, ca autoritățile competente să refuze sau să limiteze adoptarea unei decizii de acordare a unei autorizații de mediu sau chiar să adopte măsuri de compensare specifice ca urmare a eliberării unei astfel de autorizații.

În schimb, particularii direct interesați pot invoca în fața instanțelor naționale Directiva NEC pentru a putea pretinde ca, în perioada tranzitorie cuprinsă între 27 noiembrie 2002 și 31 decembrie 2010, statele membre să adopte sau să conceapă, în cadrul programelor naționale, politici și măsuri adecvate și coerente care să reducă, în ansamblul lor, emisiile de acești poluanți astfel încât să se conformeze plafoanelor naționale prevăzute de directiva menționată cel târziu până la sfârșitul anului 2010 și să pună programele elaborate în acest scop la dispoziția publicului și a organizațiilor corespunzătoare prin informații clare, inteligibile și ușor accesibile.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720